

TRANDAFIRUL

OANA DURICAN

CITEAM pentru a patra oară mesajul recepționat de pe „Titan”. Literele verzi și reci de pe ecran îmi jucau în fața ochilor fără să le pot lega în cuvinte. Nu realizam decît că profesorul meu de genetică nu mai exista. Nu știu cît timp am stat așa, golit de orice alt gînd. Într-un tîrziu am ridicat din nou ochii spre ecran. Calm, am recitit textul. Mă rugau să vin cît mai repede pe „Titan”, pentru a continua cercetările profesorului. Nu-mi spuneau cauza morții lui. Aveam s-o aflu acolo, pe satelitul lui Saturn, în laboratorul de cercetări unde experiențele rămăseseră la jumătatea drumului.

Acest laborator era de fapt o seră cu plante adaptate solului și atmosferei de pe „Titan”. Predominau trandafirii, o veche pasiune a profesorului. Lîngă un stativ cu eprubete sterilizate am găsit un carnet în care erau însemnate diferitele experiențe. Ultimele pagini... erau însă cu totul altceva: „...În sfîrșit, am reușit să obțin și eu un fragment din meteoritul căzut săptămîna trecută. Fizicienii m-au avertizat că are proprietăți radioactive necunoscute. Cred că voi testa efectul acestor radiații asupra plantelor mele...

...Au mai trecut cinci zile. Cîteva din plantele testate s-au învinețit și s-au ofilit. Își pierd capacitatea de a rezista solului, sau poate temperaturii din seră.

...Astăzi m-am hotărît. Voi arunca bucata de rocă. Fizicienii mi-au spus că radiațiile au un efect întîrziat și probabil galopant asupra omului. M-au sfătuit să scot fragmentul de meteorit din seră. Totuși, la controlul medical m-au găsit sănătos. Voi întrerupe cercetările vreo lună de zile, pînă îmi refac efectivul de plante.

Privesc absent prin ecranul de sticlă. Piatra aceea colțuroasă care mi-a pricinuit numai necazuri sclipește, parcă ironic, dincolo de geam. De la distanța la care se află

nu poate face nici un rău florilor mele. De ce doresc atît de mult să adaptez plantele la condiții noi, să le smulg din mediul lor firesc? De unde vin ambițiile mele demiurgice?

...De cinci luni terestre n-am mai notat rezultatele experiențelor. Cauza: migrenele tot mai supărătoare care mă chinuie în ultima vreme. Nici la controlul medical nu vreau să mai merg. Mă tem, mi-e frică de piatra asta blestemată!

...Aseară, privind iarăși prin sticla ecranului, am avut impresia că mai e ceva lîngă rocă. M-am uitat mai atent. A răsărit un trandafir! Asta e, am reușit! E un trandafir adevărat. Probabil că vreo cîteva semințe ale florilor testate au rămas pe rocă și au încolțit. Bucuria mă face să mai uit puțin durerea permanentă de cap.

Ieri mi-am făcut un control medical. Computerul cabinetului m-a anunțat că am o tumoră occipitală! Fără speranță. Bine cel puțin că rămîne trandafirul, victorie de ultimă oră și neașteptată.

...Astăzi am constatat că temperatura e mai ridicată pe o rază de 50 de m de laborator. Am luat probe din plantă. Nu au rezistat la frig și la întuneric. Aștept prima înflorire. Atunci voi vedea ce mutație s-a produs.

...Mă simt tot mai rău. Durerea de cap mă sfredelește, mereu mai adînc, mereu mai ascuțit. Nici calmantele nu mai ajută. Leac împotriva iradierii încă nu s-a găsit.

...Trandafirul a înflorit extraordinar de rapid. Are petalele uriașe, sînt violete, ca și frunzele, un violet străveziu și fragil. Abia mai pot să scriu, constatări pur vizuale. De analize nu mai sînt capabil. Nu voi ști niciodată ce mutație s-a produs. Durerea mă amețește și îmi încetășează ideile, gîndurile, amintirile. Recitesc aceste ultime rînduri și văd că n-am consemnat un lucru important; trandafirul meu nu are spini.

...Clipele îmi sînt numărate. A meritat riscul? Ambiția mea de a mă crampona de o rocă ucigașă, pe un satelit neospitalier al unei planete ca și pustii? Acum știu răspunsul la întrebare. A meritat, pentru că nu plante am

vrut să sădesc pe alte tărîmuri, ci germenii vieții, orice fel de viață, ca un cap de pod, ca o cucerire la activul omului.

Cred că nu mai am puterea să scriu. Puterile mă lasă. Trebuie să fie efectul acela galopant de care am fost prevenit. E vînat totul în jur... Vînat ca trandafirul meu fără spini. Fără spini? Cînd au apărut oare spinii? Pe tulpină... pe petale... spini negri, care mi se înfig în ochi, în creier... Luați-i... luați spinii de pe trandafirul meu..."

Aici se încheie însemnările profesorului. Am închis carnetul, tulburat. Privesc, curios, la rîndul meu, prin sticla ecranului de protecție, dincolo de care, lîngă un bolovan cu luciri enigmatice, un superb trandafir, violet străveziu, se reliefează grațios în lumina soarelui artificial din seră. Într-adevăr, nu mai are nici un spin...